

РЕШЕНИЕ

№ 13720

гр. С., 09.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 48 СЪСТАВ, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА

при участието на секретаря МАРИЯ АТ. ДРАГАНОВА
като разгледа докладваното от ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА Гражданско дело № 20221110146353 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1, вр. чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба на „З.А.Д.А.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С....., с която срещу Столична община, БУЛСТАТ *****, със седалище и адрес на управление: гр. С..... са предявени обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 213, ал. 1 КЗ /отм./, вр. с § 22 от ПЗР на КЗ /в сила от 01.01.2016 г./, вр. с чл. 49 ЗЗД, вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 1223,98 лв. – представляваща изплатено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско на МПС“ по щета № 10316030108771, образувана във връзка с ПТП, настъпило на 31.08.2016 г. на околновръстен път в гр. С. в посока гр. С., преди светофара за ж. к. „О.К.“, при което лек автомобил „М.“ с рег. № *****, управляван от С. В. М., попаднал в необозначена неравност на пътя – дупка на пътното платно, вследствие на което са му нанесени щети, както и сумата от 372,98 лв. – мораторна лихва за периода 23.08.2019 г. – 26.08.2022 г., ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба – 26.08.2022 г. до окончателното плащане.

Ищецът твърди, че на 31.08.2016 г. на околновръстен път в гр. С. в посока гр. С., преди светофара за ж. к. „О.К.“ е настъпило ПТП с лек автомобил „М.“ с рег. № *****, управляван от С. В. М., който попаднал в необозначена неравност на пътя – дупка на пътното платно, вследствие на което били нанесени щети по автомобила – счупен преден спойлер на предна броня. При ищеца в качеството му на застраховател по договор за застраховка „Каско на МПС“ /полица № 0000497363, със срок на действие от 10.09.2015 г. до 09.09.2016 г./, сключен със собственика на увредения автомобил, била образувана щета № 10316030108771. Причинените имуществени вреди били описани от експерти на

дружеството – застраховател в хода на извършване на ликвидационната дейност по преписката, като за извършения ремонт била издадена фактура № 9000009891 от 10.10.2017 г. от автосервиз „Овердрайв“ АД на стойност 1213,98 лв. С преводно нареждане № П10987493 от 27.10.2017 г. от страна на застрахователя била изплатена сумата от 1213,98 лв. - застрахователно обезщетение по щетата. Ищецът счита, че с изплащане на застрахователното обезщетение е встъпил в правата на застрахования срещу ответника, който има задължението да стопанисва и поддържа процесния пътен участък – за изплатеното застрахователно обезщетение в размер на 1213,98 лв. и ликвидационните разноси в размер на 10 лв. или общо за сумата от 1223,98 лв. Твърди, че е отправил до ответника регресна покана с писмо изх. № Л-8919 от 28.11.2017 г., която не била последвана от плащане на сумата, с оглед на което ищецът има вземане към ответника и за сумата от 372,98 лв. - мораторна лихва за периода 23.08.2019 г. – 26.08.2022 г. Моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати посочените суми, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане. Претендира разноси.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника Столична община, с който се оспорват исковете. На първо място ответникът счита, че исковата молба е нередовна, тъй като не съдържа обстоятелства, на които се основава искът, не е посочено коя дупка е увредила автомобила, конкретното ѝ разположение и размери. Оспорва твърдения механизъм на настъпване на щетите и причинната връзка с вредите. Навежда възражения във връзка с доказателствената сила на представените от ищеца писмени доказателства. Навежда възражение относно липсата на изготвен протокол за ПТП, както и че носи отговорност за поддръжката на процесния пътен участък. Оспорва иска и по размер, като прави възражение за погасителна давност по отношение на иска за мораторна лихва. Прави възражение за съпричиняване, тъй като водачът на автомобила не е съобразил поведението си на пътя с конкретната пътна обстановка. Моли съда да отхвърли предявените искове. Претендира разноси.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните съобразно разпоредбата на чл. 235 ГПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Предявени са главен иск с правно основание чл. 213, ал. 1 КЗ /отм./, вр. с § 22 от ПЗР на КЗ /в сила от 01.01.2016 г./, вр. с чл. 49 ЗЗД, вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД за сумата от 1223,98 лв., представляваща незаплатено вземане на застрахователя по имуществено застраховане за платено от него на увредения от ПТП застрахователно обезщетение с включени ликвидационни разноси по процесната застрахователна щета и акцесорен иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за мораторна лихва в размер на 372,98 лв. С доклада по делото съдът е дал неправилна правна квалификация на иска за главница като такъв по чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, вместо като такъв по чл. 213 КЗ /отм./, тъй като застрахователното правоотношение е възникнало по време на действие на КЗ /отм./. Приложим по делото е отмененият Кодекс за застраховането, тъй като съгласно § 22 от КЗ, обн. ДВ, бр. 102/29.12.2015 г., в сила от 01.01.2016 г., за застрахователните договори, сключени преди влизане в сила на кодекса, какъвто е процесният /сключен на 10.09.2015 г./, се прилага част четвърта от КЗ /отм./, освен ако страните договорят друго след влизането в сила на този кодекс, за което няма данни по

делото. В случая обаче при двете правни квалификации на доказване подлежат едни и същи факти и обстоятелства, без да се променя начинът на разпределяне на доказателствената тежест в процеса, поради което съдът следва да се произнесе по същество по основателността на иска, без да се налага извършването на нов доклад по делото.

Основателността на иска за главницата се предпоставя от кумулативното наличие на следните предпоставки: валидно възникнало застрахователно правоотношение по имуществена застраховка /в т. ч. „Каско“/, по силата на което застрахователят е изплатил застрахователно обезщетение, отговорност на ответника по отношение на увредения - застрахован, възникнала за него в качеството на възложител на работа при условията на чл. 49 ЗЗД, а именно: виновно противоправно деяние /действие или бездействие/, осъществено от физическо лице - изпълнител на работата при или по повод извършването ѝ, в причинна връзка с което са причинени вреди в претендирания размер, и обуславящо отговорността на ответника правоотношение по възлагане на работата на прекия делинквент, установяването на които е в доказателствена тежест на ищеца, с изключение на вината, по отношение на която нормата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД установява оборима презумпция.

В тежест на ответника е да докаже всички свои правоизключващи, правоунищожаващи, правоотлагащи, правопогасяващи възражения. В тежест на ответника е да докаже възражението си за съпричиняване или да обори презумпцията на чл. 45, ал. 2 ЗЗД. В тежест на ответника е да докаже плащане на сумата.

По иска за мораторна лихва в тежест на ищеца е да докаже: съществуването на главен дълг, забава на длъжника, както и че дължимата мораторна лихва е в размер на исковата сума.

С оглед възражението на ответника за изтекла давност, в тежест на ищеца е да докаже настъпването на обстоятелства, водещи до спиране и/или прекъсване на погасителната давност за вземането за мораторна лихва.

В тежест на ответника е да докаже плащане на сумата.

С оглед становищата на страните с доклада по делото на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК съдът е отделил като безспорни и ненуждаещи се от доказване в производството, а и същите се установяват от приетите писмени доказателства, следните обстоятелства: че към датата на застрахователното събитие лек автомобил „М.“ с рег. № ***** е имал валидна застраховка „Каско“ и „Злополука“ по комбинирана застрахователна полица № 00004977363 за застраховки „Каско и Злополуки“, с период на действие от 10.09.2015 г. до 09.09.2016 г. с ищеца, че във връзка с процесното ПТП при ищеца е била образувана преписка по щета № 10316030108771, по която последният е изплатил на сервиза, възстановил щетите – „Овердрайв“ АД с платежно нареждане № П10987493 от 27.10.2017 г. застрахователно обезщетение в размер на 1213,98 лв. за възстановяване на увредения автомобил /в тази връзка са приетите опис на претенция № 10316030108771 от 31.08.2016 г., доклад по щета № 10316030108771 от 19.10.2017 г., с който е одобрена за изплащане сумата от 1213,98 лв., проформа фактура от „Овердрайв“ АД от 18.01.2017 г. на стойност 1213,98 лв. и платежно нареждане от 27.10.2017 г./, че процесният пътен участък е част от общинската пътна мрежа на ответника Столична община.

Не е спорно между страните, че ищецът е предявил регресната си претенция спрямо ответника с писмо изх. № Л8919 от 28.11.2017 г., получено от Столична община на 29.11.2017 г. за сумата от 1223,98 лв., включваща и 10 лв. – ликвидационни разноси, по която претенция не е постъпило плащане.

Спорни между страните са обстоятелствата относно механизма на настъпване на произшествието, причинната връзка с вредите, дали поведението на водача на застрахования по имуществена застраховка при ищеца автомобил е допринесло за настъпване на уврежданията, дали исковата сума съответства на дължимото обезщетение за поправяне на

вредите, погасено ли е по давност претендираното от ищеца акцесорно вземане за мораторна лихва.

Съдът намира, че от съвкупната преценка на ангажираните по делото доказателства се установява попадане на автомобила в небезопасна дупка на платното за движение, в причинна връзка с което на последния са нанесени щети.

С исковата молба ищецът е представил частни писмени документи, част от ликвидационната преписка по застрахователната щета, които са приети като писмени доказателства по делото. Прието е също уведомление – декларация за щета по застраховка „Каско на МПС“ от 31.08.2016 г. от С. В. М. до ищеца, ведно с декларация на водача на застрахованото МПС, във връзка с настъпило на 31.08.2016 г. на околоръстен път в гр. С., посока С., преди светофара за кв. „О.К.“ ПТП – попадане в дупка на пътното платно, при което е счупен преден спойлер на предна броня на лек автомобил „М.“ с рег. № *****.

За установяване механизма на произшествието в производството са събрани и гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетеля С. М. – водач на увредения автомобил, чиито показания съдът кредитира като логични, последователни, отразяващи непосредствени впечатления на свидетеля, от показанията на който се установява, че си спомня за ПТП през 2016 г., при което увредил спойлер на управлявания от него автомобил – Мерцедес S класа, на околоръстния път, по спомен между Бояна и Симеоновско шосе. Свидетелят заявява, че попаднал в дупка на пътното платно, карал със съобразена скорост – около 70 км, видял дупката в последния момент, но нямало как да реагира и да я избегне, тъй като била огромна, нямало табела за препятствие на пътя, в момента на ПТП установил вредите – счупен спойлер, впоследствие преминал и на оглед и завел претенции към застрахователя „З.А.Д.А.“ АД.

В производството е прието и заключение на съдебно – автотехническа експертиза /САТЕ/, което съдът кредитира по реда на чл. 202 ГПК като обективно и компетентно дадено, от което се установява, че на 31.08.2016 г. лек автомобил „Мерцедес S500“ с рег. № ***** се движи по ул. „Софийски околоръстен път“ с посока от бул. „Цар Борис III“ към ул. „С.ска“ и преди кръстовището с бул. „Президент Линкълн“ превозното средство попада в дупка на платното за движение, в резултат на което са причинени щети - счупен спойлер на предна броня. Според вещото лице всички увреждания по лекия автомобил се намират в пряка и причинно – следствена връзка с настъпилото на 31.08.2016 г. произшествие в гр. С.. Стойността, необходима за възстановяване на лек автомобил „Мерцедес S500“ с рег. № *****, изчислена на база пазарни цени към датата на ПТП е 1213,98 лв. Обичайните разноси за ликвидиране на щета по риск „Каско“ при ПТП са в размер между 15 лв. и 25 лв.

Заключението си вещото лице е пояснило по реда на чл. 200 ГПК в съдебното заседание, проведено на 10.05.2023 г., като е посочило, че при всяка дупка с дълбочина над 15-20 см и задействана спирачна уредба е възможно при попадане в нея да се свият предните амортизори, при което спойлерът на предната броня да опре в асфалтовото покритие. В случая е налице само увреждане по спойлера и това увреждане е напълно възможно да настъпи при посочения в исковата молба механизъм на ПТП – попадане в дупка. Вещото лице е посочило, че теоретично винаги има достатъчно ниска скорост, с която може да се премине без да се увреди спойлерът, ако дупката е с дълбочина около 15-20 см, ако е по-дълбока и ако е над пътния просек на превозното средство, то тогава няма как да се премине през нея без да се увреди спойлерът отдолу.

Въз основа на събраните в производството доказателства и заключението на вещото лице по САТЕ съдът приема, че основателността на предявения главен иск е доказана.

По делото е установено, че по време на действие на застрахователния договор за

застраховка „Каско“ за процесния автомобил последният е попаднал в небезопасна и несигнализирана дупка на общински път в района на гр. С., към ул. „С.ска“. При попадане на автомобила в дупка на пътния участък по същия са настъпили увреждания. Инцидентът е настъпил на път, част от общинската пътна мрежа, което обстоятелство не се оспорва от ответника и като такова е отделено и за безспорно и ненуждаещо се от доказване по делото.

Действително част от представените писмени доказателства са съставени от водача на процесния автомобил и отразяват личните му възприятия. Възражението на ответника е, че по делото от ищеца са представени частни свидетелстващи документи, които не се ползват с материална доказателствена сила, каквато имат официалните свидетелстващи документи. Последното обаче не означава, че частните документи са лишени от доказателствена стойност въобще. Тях съдът цени във връзка с всички останали обстоятелства и събрани в производството доказателства. В случая лошото състояние на пътната настилка в процесния участък е възприето от водача на застрахования автомобил, съгласно показанията на който нямало как да избегне дупката на пътя, тъй като била голяма, въпреки, че карал със съобразена скорост. В тази връзка показанията на свидетеля се подкрепят и от казаното от вещото лице в съдебно заседание, че дупката, в случай, че е с дълбочина около 15-20 см би могла да се избегне, само ако автомобилът се движи с много ниска скорост, а ако е по-голяма е невъзможно. В случая няма данни водачът да се е движел с превишена скорост, което да е допринесло за попадането му в дупката, а същият няма задължение да се движи с минимална скорост с оглед избягване на несигнализирани препятствия по пътното платно. Конкретното местонахождение на дупката спрямо процесния автомобил е отразено в схема на ПТП в декларацията на застрахования водач. Действително, в показанията на свидетеля М. е налице разминаване относно точното място на настъпване на ПТП в гр. С., но съдът приема, че е нормално предвид изминалия период от време /почти седем години до датата на разпита/ свидетелят да не си спомня точното място на настъпване на ПТП, а и безспорно същото е настъпило на ул. „Околовръстен път“. При съвкупната преценка на писмените доказателства, показанията на разпитания свидетел и САТЕ, която не е оспорена от страните и потвърждава съществуването на причинна връзка между щетите по автомобила и описания от ищеца механизъм на ПТП, и при липсата на доказателства, сочещи за друг механизъм на ПТП, настоящият съдебен състав приема, че причина за настъпването на процесното увреждане е именно пропадането на МПС в небезопасна и несигнализирана дупка на пътното платно, като за водача на автомобила не е била налице техническа възможност същата да бъде избегната, доколкото последният не я е възприел преди да попадне с управлявания автомобил в нея. В случая е установено, че водачът на застрахования автомобил своевременно е уведомил застрахователя за настъпилото произшествие, а с изплащането на застрахователно обезщетение ищецът е приел, че общите условия към застрахователния договор във връзка с регистрирането, уведомяването и доказването на настъпването на застрахователно събитие, са били спазени.

Възраженията на ответника относно това, че за процесния инцидент не е бил съставен от компетентен служител на органите на реда протокол за ПТП не е от естество да обоснове извод за неоснователност на предявения иск. Действително за произшествието не е съставен

протокол за ПТП, но самото ПТП не попада в случаите по чл. 125, т. 1 - 8 ЗДвП /в приложимата към момента на ПТП редакция на закона/, в които службите за контрол на Министерството на вътрешните работи посещават задължително мястото на пътнотранспортното произшествие. Съгласно чл. 6, ал. 1 от Наредба № Из - 41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между МВР, КФН и Информационния център към Гаранционния фонд /издадена на основание чл. 125а, ал. 2 ЗДвП и чл. 294, ал. 7 КЗ /отм./ - не се посещават от органите на МВР – „Пътна полиция“ и не се съставят документи за: 1. повреди на МПС, възникнали в резултат на природни бедствия; 2. пожар на МПС; 3. повреди на МПС, възникнали в паркирано състояние; 4. повреди на МПС, които не са причинени от друго ППС; 5. повреди по стъклата на автомобила. Процесният случай попада в приложното поле на хипотезата по т. 4. Следователно, доколкото се касае за ПТП с един участник и по делото няма нито твърдения, нито данни, че след настъпването на ПТП процесният автомобил не е можел да се движи на собствен ход, то настоящият съдебен състав приема, че по делото са установени онези обстоятелства, които позволяват да не се съставя протокол за ПТП от службите за контрол на МВР и липсата на такъв не обуславя извод, че вреди не са настъпили по начина, описан в исковата молба. Обстоятелствата за механизма на увреждането и причинната му връзка с вредите могат да бъдат установени с други доказателства и доказателствени средства, което в случая е сторено.

По изложените съображения съдът счита, че ищецът е изпълнил доказателствената си тежест да установи настъпилото ПТП, неговия механизъм, както и настъпилите в резултат от него имуществени вреди.

Недоказано остава и възражението на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат от водача на процесния автомобил, като в тази връзка следва да се посочи, че ответникът не е изложил никакви аргументи в какво се изразява конкретният принос на водача. Принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е винаги налице, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяването на деликта и за възникването на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди. Във всички случаи обаче е необходимо приносът на пострадалия да е конкретен, т. е. да е налице извършване на определени действия или бездействия от страна на увреденото лице, които се намират в причинна връзка с вредоносния резултат, като изводите на съда в тази насока не може да почиват на предположения. В частност по делото не са ангажирани каквито и да било доказателства, а доказателствената тежест е била на ответника, че водачът на увредения лек автомобил е допуснал нарушение на правилата за движение по пътищата, свързани със скоростта на движение /както и на други правила, установени в нормативен акт/, поради което при приложението на неблагоприятните последици от правилата за разпределение на доказателствената тежест, съдът приема, че няма съпричиняване на вредоносния резултат. Следва да се отбележи, че в дължимата грижа при управление на МПС не се включва изискване за знание на неравностите по пътя или презумиране за наличие на такива. От събраните в хода на производството доказателства не се установява, че водачът на лекия автомобил е управлявал същия с несъобразена с пътните условия скорост на движение. Освен това, необозначеното и несигнализирано препятствие на пътя не представлява предвидимо препятствие по смисъла на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, за да е налице задължение за водача да избира скоростта така, че да може да спре, съответно да е налице задължение да заобиколи необозначената дупка на пътното платно.

Не се спори, че пътят, на който е реализираното произшествие, е общински път по

смисъла на чл. 3, ал. 3 от Закона за пътищата /ЗП/, поради което и на основание чл. 19, ал. 1, т. 2 и чл. 31 ЗП ответникът е задължен да осъществява дейностите по поддържането му. Общината като юридическо лице осъществява дейностите по чл. 31 ЗП и чл. 13 ЗДвП чрез своите служители или други лица, на които е възложила изпълнението. Съгласно чл. 8, ал. 3 и чл. 31 ЗП общинските пътища са публична общинска собственост, като ремонтът и поддържането им се осъществяват от общините. В чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОС, вр. с § 7, ал. 1, т. 4 ЗМСМА, е регламентирано, че собственик на улицата е общината, като на основание чл. 11, ал. 1 ЗОС следва да я управлява с грижата на добрия стопанин. В чл. 167, ал. 1 и ал. 2, т. 1 ЗДвП е предвидено, че лицата, които стопанисват пътя, го поддържат в изправно състояние, сигнализират незабавно препятствията по него и ги отстраняват във възможно най - кратък срок, като службите за контрол, определени от кметовете на общините, контролират в населените места изправността и състоянието на пътната настилка, пътните съоръжения, пътната маркировка и др. С оглед на това следва да се приеме, че на ответника е вменено задължение да стопанисва и поддържа улиците в гр. С., включително да не допуска и съответно своевременно да отстранява дупки по тях. Ответникът изпълнява тези свои законоустановени задължения чрез своите служители или други лица, на които е възложил изпълнението на тези свои задължения и носи обективна гаранционно – обезпечителна отговорност при действия или бездействия на лицата, натоварени с извършването на възложената работа по поддръжката на улиците на територията на съответното населено място /решение № 15/25.07.2014 г. по т. д. № 1506/2013 г. по описа на ВКС, I т. о/.

В конкретния случай, доколкото на пътното платно е установено наличието на небезопасна и необозначена дупка, през която е преминал автомобилът, то лицата, на които е възложено от Столична община да извършат непосредствено дейностите по поддръжка на пътищата не са изпълнили тези дейности. В резултат на това виновно бездействие, доколкото вината се предполага съгласно чл. 45, ал. 2 ЗЗД, е причинено и процесното ПТП. Поради това на основание чл. 49 ЗЗД възложителят на дейностите по ремонт и поддръжка на пътя – Столична община, следва да отговаря за вредите, причинени от бездействието на лицата, на които е възложил да извършат тези дейности.

Съдът следва да определи дължимото се обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпването на застрахователното събитие. Принципът на пълната обезвреда означава, че обезщетението има за цел да постави увредения в имущественото състояние, в което е бил преди увреждането - да се приведе увреденото МПС в изправно и годно за движение техническо състояние. Застрахователното обезщетение не може да надвишава действителната стойност на имуществото към момента на застрахователното събитие, а от своя страна действителната стойност не може да надвишава пазарната му стойност.

Според заключението на САТЕ действителната стойност на щетата към датата на застрахователното събитие е 1213,98 лв. Обемът на регресното вземане се определя от размера на действителните вреди, но не повече от извършеното застрахователно плащане. Ето защо в полза на ищеца е възникнало вземане в размер на извършеното плащане, а именно за сумата от 1213,98 лв., както и вземане за ликвидационни разноски в размер от 10 лв., или регресно вземане в общ размер от 1223,98 лв. и искът за главница следва да бъде уважен изцяло. Като последица от уважаването на иска следва да бъде присъдена и законна лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 26.08.2022 г. до окончателното изплащане на вземането.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Предвид естеството на главното вземане ответникът изпада в забава и съответно дължи обезщетение за забавено плащане от деня на поканата за плащане на претендираното

обезщетение. Следователно в случая намира приложение нормата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД, според която длъжникът изпада в забава след като бъде поканен от кредитора. По делото е приета регресна покана, отправена от ищеца до ответника за заплащане в 7-дневен срок от получаване на същата на платеното по застраховката от ищеца застрахователно обезщетение, ведно с ликвидационните разноси по определянето и изплащането му. Поканата е получена от ответника на 29.11.2017 г., като това обстоятелство не е спорно между страните. Следователно и ответникът е изпаднал в забава в деня, следващ деня на изтичане на дадения срок за изпълнение – 07.12.2017 г. Ищецът претендира обезщетение за забава от по-късен момент – от 23.08.2019 г. до 26.08.2022 г. Ответникът е направил възражение за изтекла погасителна давност. Вземането за лихви се погасява с изтичане на тригодишен давностен срок. Исковата молба е подадена на 26.08.2022 г., поради което претенцията за лихва за периода от 23.08.2019 г. до 25.08.2019 г. включително следва да се отхвърли като погасена по давност. Искът е основателен за периода от 26.08.2019 г. до 25.08.2022 г. включително, като на основание чл. 162 ГПК и чрез използване на лихвен калкулатор съдът приема този иск за основателен за сумата от 372,64 лв., като следва да се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 372,98 лв. и за периода 23.08.2019 г. – 25.08.2019 г. включително.

По разноските:

С оглед изхода от спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК разноси за производството се следват и на двете страни.

Ищецът е извършил разноси за заплатена държавна такса в размер на 100 лв., за депозит за възнаграждение за вещо лице в размер на 300 лв. Претендира се юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в минимален размер от 100 лв., с оглед материалния интерес, фактическата и правна сложност на делото. Съобразно изхода от спора и на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК на ищеца се следва сума в размер на общо 499,89 лв.

На ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в минимален размер от 100 лв. Съобразно отхвърлената част от исквете и на основание чл. 78, ал. 3, вр. ал. 8 ГПК в полза на страната следва да се присъди сумата от 0,03 лв.

Мотивиран от изложеното, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична община, БУЛСТАТ *****, с адрес: гр. С....., да заплати на „З.А.Д.А.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С....., по предявения иск с правно основание чл. 213, ал. 1 КЗ /отм./, вр. с чл. 49 ЗЗД, вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД сумата от 1223,98 лв., представляваща регресно вземане за изплатено от ищеца застрахователно обезщетение по щета № 10316030108771 по застраховка „Каско и Злополуки“, комбинирана застрахователна полица № 0000497363, за имуществени вреди в резултат от ПТП, настъпило на 31.08.2016 г. на околновръстен път в гр. С. в посока гр. С., преди светофара за ж. к. „О.К.“, причинени на лек автомобил „М.“ с рег. № *****, поради попадане на автомобила в необезопасена и несигнализирана дупка на пътното платно, с включени разноси за определяне и изплащане на обезщетението, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 26.08.2022 г. до окончателното плащане, както и по предявения иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от 372,64 лв., представляваща обезщетение за забава в изплащане на главното вземане за периода 26.08.2019 г. – 25.08.2022 г.

включително, като отхвърля иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над 372,64 лв. до пълния предявен размер от 372,98 лв. и за периода 23.08.2019 г. – 25.08.2019 г. включително.

ОСЪЖДА Столична община, БУЛСТАТ *****, с адрес: гр. С....., да заплати на „З.А.Д.А.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С....., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от общо 499,89 лв. – разноси по делото, съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА „З.А.Д.А.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С....., да заплати на Столична община, БУЛСТАТ: *****, с адрес: гр. С....., на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК, сумата от общо 0,03 лв. – разноси по делото, съразмерно с отхвърлената част от исковете.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____